

Disney

SYDÄN TAIKAMATOLLA

Jammi

Mitä jos Aladdin ei
olisikaan löytänyt
taikalamppua?

Disney

LIZ BRASWELL

SYDÄN
TAIKAMATOLLA

Suomentanut
Susanna Hirvikorpi

TAMMI
HELSINKI

Alkuteos A Twisted Tale, A Whole New World

© 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic, or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

Published under license by Werner Söderström LTD TA Tammi, 2019.

ISBN 978-952-04-1064-3

Painettu EU:ssa

Pojalleni Alexille – joka ei oikeasti ole riiviö ja joka on nyt tarpeeksi vanha lukemaan kirjoittamiani kirjoja. Nauti!

Erityinen kiitos David Kazemille yksityiskohdista, jotka saivat muinaisen Agraban heräämään eloon, joskaan emme pääse yksimielisyyteen siitä, millaista hyvä baklava on.

L. B.

Aleksis

Taivaanlaella hohtava valkoinen kuu langetti valoaan kaupunkiin valaisten sen yhtä kirkkaasti kuin auringon sanottiin paistavan pohjolassa. Vaaleat savitiilitalot hohtivat kuin kivet kaukaisella merenrannalla. Pääkaupungin kullatut sipulikupolit kimmelsivät unenomaisesti kalpeita hiekkadyynejä ja tähtienkirjomaa tummaa taivasta vasten. Päivän kuumuus oli kauan sitten paennut aavikolle, ja helteisen iltapäivän torkkunut kaupunki heräili viimein. Kadut täyttyivät ihmisistä, jotka joivat teetä ja juoruilivat, nauroivat ja tapailivat ystäviä. Vanhat miehet pelasivat chatrangia kahviloiden eteen asetetuilla pelilaudoilla, ja lapset leikkivät omia leikkejään jalkakäytävillä, vaikka heidän olisi pitänyt mennä nukkumaan jo ajat sitten. Miehet ja naiset ostivat katukauppiailta helyjä ja ruusuvedellä maustettua jäätelöä. Elämä oli meluisaa ja iloista kuunvalaisemassa Agrabassa.

Tosin ei kaikkialla kaupungissa.

Agrabassa oli alue, jonka kadut olivat hiljaisia kuin varjo ja pimeitä kuin kuolema. Siellä koreasti pukeutuneen väen ei ollut turvallista kulkea. Katujen asukkaatkin tapasivat pysytellä sisällä tai kulkea pitkin huomaamattomia kujia tai salareittejä, joita risteili joka puolella katseiden ulottumattomissa. Täällä talojen valkeat seinät olivat kauhtuneita ja kuoppaisia, ja tiilistä lohkeili savea suurina kappaleina. Puolivalmiit puurakennelmat olivat ainoa todiste jonkun ammoisina aikoina kuolleen sult-

taanin unelmasta ehostaa aluetta, leventää katuja, rakentaa kaivoja. Kun sulttaani sitten myrkytettiin kuoliaaksi, koko hanke hylättiin. Nyt aavikkotuuli vaikersi sulttaanin suurten suunnitelmien luurankomaisissa jäänteissä.

Oltiin katurottien korttelissa. Täällä eleivät rosvot, kerjäläiset, murhaajat ja köyhistä köyhimmät. Lapset, joita kukaan ei halunnut, aikuiset, joita kukaan ei palannut minkäänlaiseen rehelliseen työhön; he kaikki asuivat täällä. Orvot, huono-onniset, sairaat ja hyljeksiytyt. Nämä olivat Agraban toiset kasvot. Vajojen ja hökkelien, sortumaisillaan olevien julkisten rakennusten ja luhistuneiden temppelien keskellä kyyhötti pieni koti, joka oli hiukan paremmassa kunnossa kuin muut. Näytti siltä kuin sen saviseinät olisi valkaistu ainakin kerran viime vuosikymmenen aikana. Oven edessä oli lohkeileessa uurnassa kimppu aavikkokukkia, joita joku piti hengissä kastelemalla niitä säännöllisesti kullannarvoisella vedellä. Siinä oli myös oikea, joskin resuinen matto, jolle vieraat saattoivat riisua sandaalinsa siinä harvinaisessa tapauksessa, että he omistivat sellaiset.

Avaimenreiän muotoisesta ikkunasta ohikulkijoiden korviin kantautui hiljaista naisen hyräilyä. Jos he kurkkasivat puusermin läpi, he näkivät lempeäsilmäisen naisen, joka kantoi ryysyjään arvokkaasti kuin kuningatar. Hänen vaatteensa olivat puhtaat, samoin kuin housut, joita hän korjasi huolellisesti ikkunasta lankeavassa kuunvalossa.

Ovelta kuului äänekäs koputus. Kolme hyvin voimakasta iskua. Katurottien korttelissa kukaan ei koputtanut noin. Koputus oli aina vaivihkainen, ja usein siihen sisältyi koodi.

Nainen näytti yllättyneeltä, mutta laski käsityön varovasti kädestään ja korjasi huiviaan ennen kuin astui ovelle.

”Kuka siellä?” hän huusi käsi ovenrivalla.

”Minä se vain olen, äiti”, ääni vastasi.

Nainen hymyili ilahtuneena ja avasi haan.

”Mutta Aladdin”, hän torui nauraen, ”kyllähän sinä...”

Hän vaikenä huomautessaan ovella neljä hahmoa.

Yksi heistä oli Aladdin, hänen poikansa. Aladdin oli hintelä niin kuin kaikki katurottien lapset. Hänellä oli paljaat jalat, tumma iho ja katupölyn peittämät korpimustat hiukset niin kuin isällään. Hän seisoi kuten äiti oli häntä opettanut: pää pystyssä ja rinta rottingilla. Hän oli katurotta vain nimeltään.

Aladdinin ystävät, jos heitä siksi sopi kutsua, seisovat hiukan sivummalla naureskellen ja valmiina pinkailemaan pakoon. Aina kun jotain ikävää sattui, Morgiana ja Duban olivat taatusti juonessa mukana. Aladdinin äiti puri hammasta nähdessään heidän ovelat katseensa ja ilmeisen halunsa häipyä paikalta.

Aladdinin takana seisoi pitkä laiha mies maata viistävässä sinisessä viitassa ja samansävyisessä turbaanissa. Se oli Akram, kuivattujen hedelmien ja pähkinöiden myyjä. Hän oli tarttunut Aladdinia olkapäästä lujalla otteella, joka uhkasi tiuketa, jos poika vain kuvittelisikin pakenevansa.

”Poikanne”, Akram sanoi kohteliaalla mutta vihaisella äänellä, ”ja hänen... toverinsa. He olivat taas torilla varkaissa. Tyhjennä taskusi, katurotta.”

Aladdin kohautti harteitaan hellyttävästi. Samalla hän käänsi taskunsa nurin, niin että niistä paljastui kui-

vattuja viikunoita ja taateleita. Hän ei kuitenkaan ollut niin huolimaton, että olisi antanut herkkujen luiskahtaa maahan.

”Aladdin!” hänen äitinsä sanoi terävästi. ”Paha poika! Olen niin pahoillani, hyvä herra.

Huomenna Aladdin saa juosta asioillanne koko päivän. Mitä vain haluatte hänen tekevän. Hän voi noutaa vettä.”

Aladdin alkoi väittää vastaan, mutta äidin katse sai hänet vaikenemaan. Duban ja Morgiana nauroivat toverilleen.

”Teidän kahden pitäisi myös auttaa”, Aladdinin äiti lisäsi.

”Et sinä ole äitini”, Morgiana sanoi röyhkeästi. ”Et voi määrällä minua. Minua ei määräile kukaan.”

”Sinulla ei valitettavasti ole tämän naispoloisen kaltaista äitiä”, Akram sanoi ankarasti. ”Pääsi keikkuu seipään nokassa vielä ennen kuin täytät kuusitoista, tyttö.”

Morgiana näytti hänelle kieltä.

”Tule”, Duban sanoi hiukan hermostuneesti. ”Häivytään täältä.”

He luikahtivat pimeyteen. Aladdin katsoi heidän jälkeensä apeana, olivathan ystävät jättäneet hänet kärsimään rangaistusta, jonka he kaikki olisivat ansainneet.

”Olisi varmaan parempi, jos pysyisit poissa heidän seurastaan”, Akram lausui mietteliäänä.

”Mutta teillä oli onnea, että juuri minä nappasin teidät. Jotkut torimyyjät katkaisisivat kätenne tästä hyvästä.”

”Antakaa kun käärin hedelmät, niin että voitte viedä ne takaisin”, Aladdinin äiti sanoi ja otti hedelmät pojaltaan etsien katseellaan sopivaa kankaanpalaa.

”Ei tarvitse”, Akram sanoi nolona. Hänen katseensa kiersi pientä pimeää hökkeliä. ”Olen jo purkanut pöytäni. Ja ahkeraa naista, joka on niin... yksin, ei pidä rankaista toisen synneistä. Olkoon hedelmät lahja.”

Aladdinin äidin silmät välähtivät.

”En kaipaa almujanne. Mieheni palaa kotiin minä päivänä hyvänsä”, hän sanoi. ”Cassim on rikastunut, ja hän vie meidät asumaan paikkaan, joka sopii paremmin perheellemme. Hävettää vain, millaiseen murjuun hän joutuu palaamaan.”

”Aivan, aivan”, Akram sanoi rauhoitellen. ”Minä... odotan kovasti, että tapaamme taas. Hän rakasti cashewpähkinöitäni.”

Aladdinin äiti säteili, kun hän kuuli jonkun toisen muistelevan miestänsä.

Aladdinin hartiat lysähtivät. Akram laski kätensä takaisin hänen olkapäälleen, mutta sen sijaan että olisi puristanut sitä vihaisen takaa-ajajan lailla, hän taputti Alad-dinia hermostuneesti ikään kuin olisi säälinyt poikaa.

Se sai Aladdinin tuntemaan olonsa entistä kurjemmaksi.

”Te siellä, onko kaikki kunnossa?”

Pimeydestä ilmestyi yksi nuoremmista torivartijoista. Hänellä oli tuima katse ja nuija kädessään.

”Teltallasi oli kuulemma hämminkiä, Akram.”

”Ei se ollut mitään, Rasoul”, kauppias totesi samaan rauhoittavaan sävyyn kuin millä oli juuri puhunut Aladdinin äidille. ”Pelkkä väärinkäsitys. Se on nyt selvitetty. Kiitos, kun huolehdit asioista.”

Vartija, jonka ainoa pahe näytti olevan liika persous leivoksille, ei kysellyt enempää niin kuin muut vartijat olisivat luultavasti tehneet. Hän näki edessään hiljaisen

päättäväisen naisen, apean Aladdinin ja köyhän kodin.

”Hyvä on, Akram, saatan sinut kojullesi. Sinunlaiste-
si kunniallisten ihmisten ei ole turvallista kulkea näillä
tienoin yöaikaan.”

”Tuhannet kiitokset, Rasoul.” Akram kumarsi Alad-
dinin äidille. ”Rauha olkoon kanssanne.”

”Niin myös teidän”, hän sanoi päätään nyökäten.
”Ja... kiitos.”

Kun kauppias ja vartija olivat menneet, hän sulki
oven uupuncena ja silitti poikansa hiuksia.

”Aladdin, mihin minä oikein joudun kanssasi?”

”Mitä?” poika kysyi. Enää hän ei kyyhöttänyt har-
tiat lypsyssä vaan hypähteli iloisesti roistomainen virne
kasvoillaan. ”Selvittiin! Ja katso! Tänä iltana meillä on
juhlat!”

Hän kaivoi riemuissaan lisää viikunoita ja taateleita
taskuistaan ja asetti ne säröiseen kulhoon. Ja housujaan
kannattelevan vyön alta hän veti tuoreita manteleita ja
savustettuja pistaasipähkinöitä... ja jostain paidanrieka-
leensa kätköistä hän loihiti cashewpähkinöitä.

”Aladdin!” hänen äitinsä torui mutta pidätti samalla
nauruaan.

”Tein sen sinun tähtesi, äiti. Ansaitset herkkuja. Et
koskaan hanki itsellesi mitään.”

”Voi, Aladdin, enhän minä tarvitse mitään. Paitsi si-
nut”, hän sanoi ja puristi pojan tiukasti itseään vasten.

”Äiti”, Aladdin kuiskasi hänen kaapuunsa. ”Olen
nähty, kuinka annat minulle suurimman osan ruuas-
ta. Se ei ole reilua. Haluan vain pitää sinusta huolta.”

”Elämässä on paljon epäreiluja asioita, Aladdin.”

Hän vetäytyi kauemmas irrottamatta otettaan Alad-
dinin käsistä ja katsoi häntä silmiin.

”Sellaista elämä vain on, ja siksi on niin tärkeää, että katurotat pitävät huolta toisistaan. Vaistosi on oikea. Sinun pitää aina huolehtia ystävästäsi ja perheestäsi. Koska kukaan muu ei huolehdi meistä. Mutta se ei silti tarkoita, että sinun pitäisi ryhtyä rosvoksi.”

Aladdin katsoi apeana lattiaa.

Äiti kohotti hänen leukaansa, niin että Aladdinin täytyi katsoa häntä silmiin.

”Älä anna elämän epäoikeudenmukaisuuden tai köyhyytesi määrittää, kuka olet. Sinä itse päätät, kuka sinusta tulee, Aladdin. Tuleeko sinusta sankari, joka pitää huolta heikoista ja avuttomista? Tuleeko sinusta varas? Tuleeko sinusta kerjäläinen vai jotain vieläkin pahempaa? Se riippuu itsestäsi, ei olosuhteista eikä muista ihmisistä. Voit itse päättää, että sinusta tulee jotain suurempaa.”

Aladdin nyökkäsi huuli väpättäen. Hän oli liian vanha itkemään. Ihan varmasti oli.

Hänen äitinsä suukotti häntä uudestaan ja huoahhti.

”Ehkä se johtuu siitä, että vietät täällä kaikki päivät kahden äitisi kanssa”, hän puhui osittain itsekseen. ”Sinulla ei ole muita leikkitovereita kuin nuo tyhjäntoimittajat Duban ja Morgiana. Tarvitset kunnon ystävän tai ehkä lemmikin. Juuri niin, lemmikin...”

Mutta Aladdin ei kuunnellut.

Hän astui ikkunan ääreen ja työnsi luukun syrjään. Tämä oli paras asia, ainoa hyvä asia heidän talossaan: mutkittelevien katujen keskelle aukesi kuin ihmeen kaupalla kapea rako, jonka ansiosta heiltä oli täydellinen näköala palatsille.

Hän katseli valkoisia torneja, jotka hohtivat kuunkajossa tavallistakin valkoisempina, kimmeltäviä sipulikupoleita ja värikkäitä lippuja, jotka liehuivat niin

täydellisen terävistä torninkärjistä, että näytti kuin ne olisivat voineet puhkaista itse taivaan.

Voit päättää, että sinusta tulee jotain suurempaa...

Vain yhden leivän tähden

Ehkä kuu piileskeli jossain taivaalla, mutta nyt veli aurinko hallitsi. Se haalisti kaiken valkoiseksi paahteellaan, joka tuntui erityisen kuumalta auringonkauhduttaman katon häikäisevässä kirkkaudessa.

”Turvassa!” Aladdin sanoi leveästi virnistäen ja puristi suurella vaivalla vohkimaansa aarretta kädessään. Hän kohotti kevyesti ylävartalonsa tummien vahvojen käsivarsiensa varaan karkeiden kattotiilien ylle ja vilkaisi nopeasti katonreunan yli varmistaakseen, ettei kukaan nähnyt häntä täällä ylhäällä. Sitten hän istuutui katolle, rentoutui ja valmistautui puolittamaan arvokkaan saaliinsa. Hänen suuret kirkkaat ruskeat silmänsä tuikkivat iloista odotusta. ”Yksi leipä. Arvokkaampi kuin kaikki basaarin kylmästi kimaltavat jalokivet.”

Hänen vieressään nököttävä pieni apina pajatti toiveikkaana.

Abu oli ollut viimeinen lahja, jonka Aladdin oli saanut äidiltään. Hänen isänsä ei ollut tietenkään ikinä palannut ”etsimästä onneaan vierailta mailta”. Aladdin ei ollut ikinä uskonut koko satuun, joten menetys ei ollut suuri. Mutta hänen äitinsä oli pelännyt, että pojasta tulee liian villi ja yksinäinen ilman oikeaa perhettä. Hän oli arvellut, että lemmikkiapina saisi Aladdinin rauhoittumaan.

Ja ehkä se olikin saanut...

...paitsi että nyt hän varasti kahden edestä.

”Lopultakin lounasaika”, Aladdin sanoi ja viittoili ystäväilleen leivällä.

”Seis, varas!”

Abu pakeni. Aladdin ponnahti pystyyn.

Torivartijat olivat jotenkin onnistuneet kiipeämään tikkaita katolle hänen taakseen. Kaksi heistä seisoivat katonkallilla, ja raivostunut Rasoul seurasi miestensä kannoilla. Hän käytti nykyään raidallista turbaania, jota koristi musta onyksi merkinä siitä, että hän oli vartijoiden päällikkö. Heidän kahnuksistaan huolimatta jopa Aladdinin täytyi myöntää, että mies oli ansainnut kannuksensa rehellisin keinoin.

Mutta ei Aladdin silti pitänyt hänestä.

”Tästä hyvästä kätesi on mennyttä, katurotta!” Rasoul mylvi. Hän puuskutti kiskoissaan itseään ylös tikapuita.

Hänen vihansa yltyi, kun hän joutui ponnistelemaan niin kovasti.

”Kaikki tämä yhden leivän tähden?” Aladdin kysyi ärtyneenä. Hän oli varta vasten napannut leivän karrystä, joka oli kuormattu kuninkaallista huvimatkaa, sulttaanin eväsretkeä, aavikolle suuntautuvaa leijanlennätysajelua tai jotain muuta yhtä naurettavaa varten. Pikku sulttaani oli niin paksu, että tuskinpa hän pientä leivänkyrsää kaipaisi.

Mutta vartijat ilmeisesti kaipasivat. Ja laki saneli, että jos syyttäjä niin määräsi, rikolliselta voitaisiin katkaista käsi.

Juuri nyt Rasoulin sapeli välkähteli auringonpaisteessa tavallistakin kiiltävämpänä ja terävämpänä.

Siksi Aladdin harppasi katonreunan yli.

Hän oli monella tapaa lahjakas: nopea, ketterä, vahva, älykäs, valpas ja ovela.

Uhkarohkea hän ei ollut.

Joten kun vartijat pysähtyivät niille sijoilleen tyrmistyneinä pojan kuolemaa halveksuvasta, pöyristyttävän mielipuolisesta teosta, Aladdin syöksyi vain hiukan hermostuneena maata kohti hapuillen käsillään pyykkinauja, joiden hän tiesi risteilevän kadun yllä.

Aina oli tietysti olemassa se vaihtoehto, etteivät köydet kestäisi hänen painoaan.

Mutta Aladdinilla oli onni myötä; puhdas pyykki iskeytyi hänen kasvojaan vasten, ja kun hän kurotti käsillään, hän sai otteen köydestä, joka korvensi hänen kämmeniään, kun hän yritti hidastaa vauhtiaan. Poltteen käydessä sietämättömäksi hän irrotti otteensa ja tömähti polyiselle kadulle luut kipunoiden. Hän ei ehtinyt pohtia turvallisuuttaan, hyvää onneaan tai mahdollisia vammojaan, joista pitäisi huolehtia myöhemmin. Hänen oli päätettävä seuraava liikkeensä välittömästi, niin että hän pysyisi askeleen edellä vartijoita, jotka laskeutuivat parhaillaan kiireen vilkkaa kadulle katsomaan, miten hänen oli käynyt.

Aladdin oli sotkeentunut Gulbaharin lesken kaapuihin. Siitä hän keksi, että jos kukaan ei huomaisi, hän voisi helposti verhoutua niihin ja esittää rumaa mutta hurskasta tyttöä ja puikahtaa tiehensä jonkin haaremin lävitse.

Hän jähmettyi kuullessaan naisen naurua yläpuoleltaan.

Hän kohotti katseensa ja näki, että leski itse nojautui ikkunasta ja hymyili hänelle suopeasti. Lähistöllä seisoi kaksi muutakin naista, jotka olivat juuri kertoilleet toisilleen meheviä juoruja, kun Aladdin oli jysähtänyt äkisti kadulle. Mitään muuta ilonaihetta heillä ei olisi-kaan ennen kuin ruuan etsiskely ja työ taas alkaisivat.

”Eikö ole hiukan liian varhaista joutua pulaan, Aladdin?” Gulbahar kiusoitteli.

”Pulaan... auts... joutuu vasta... auts... jos jää kiinni”, Aladdin kiisti yrittäen olla näyttämättä, kuinka kiipeää teki, kun hän nousi jaloilleen ja asteli naisten luo. Hän toivoi heidän tajuavan mistä oli kyse, kun hän kieptäisi kankaan päänsä ja kaulansa ympärille. Hän nojautui seinää vasten selin kujaan, jolta vartijat pian ilmaantuisivat, työnsi lantionsa kaarelle ja yritti näyttää mahdollisimman naiselliselta.

Gulbahar pyöräytti silmiään ja pudisti päätään.

”Aladdin, sinun täytyy rauhoittua”, hän huokaisi. ”Etsi kunnollinen tyttö. Hän laittaa sinut kuriin.”

Toiset naiset nyökkivät yksimielisinä. Kyllä he kunnolliset tytöt tiesivät, vaikka eivät itse olisikaan käyneet sellaisista. Mutta syödä täytyi, ja usein kunnolliset tytöt eivät saaneet syödäkseen Agrabassa.

”Tuolla hän on!” Rasoulin ääni kajahti äkkiä. Hän tömistä pitkin kujaa vartijajoukko kannoillaan ja sulki Aladdinin pakoreitin.

”Nyt olen pulassa”, Aladdin sanoi.

Hän kääntyi paetakseen, mutta Rasoul taisi ladata viimeiset vihan- ja voimanrippeensä viimeiseen raivokkaaseen syöksyyn. Hän onnistui tarttumaan Aladdinia käsivarresta ja pyöräyttämään hänet ympäri.

”Tällä kertaa, katureotta, minä – ”

Mutta ennen kuin hän pääsi uhkauksensa loppuun, pieni kirkuva apina hyppäsi hänen päälle ja alkoi raapia hänen silmiään terävillä kynsillään.

”Täydellinen ajoitus, Abu”, Aladdin totesi dramaattisesti tapahtumia seuraavien naisten ihastukseksi. Sitten hän pinkaisi pakoon.

Hän kiepahti Rasoulin ympäri ja onnistui luikahtamaan muiden vartijoiden ohitse näiden kahmiessa ilmaa käsillään. Onneksi kymmenenkään heikäläistä ei ollut yhden Rasoulin väärti. Rasoul oli ainoa, jota Aladdinin piti varoa, ja hän tunsi kadut miltei yhtä hyvin kuin Aladdin itse.

Aladdin puikahti seinässä olevasta rakosesta, joka näytti siltä kuin kaupunkiin olisi revennyt murtuma; kaksi rakennusta oli sortunut ja kaatunut toisiaan vasten kuin kaksi vanhaa miestä.

Hän juoksi talojen alitse ja päätyi ränsistyneelle sisäpihalle. Sen keskellä oli käyttökelvottomaksi kuivunut suihkulähde. Joskus kauan sitten se oli ehkä toiminut, silloin kun joku sulttaani vielä viitsi järjestää iloa Agraban köyhemmällekkin väestönsalle.

Rasoul ilmestyi sisäpihan toiselle puolelle sapeli koholla.

”Älä kuvittelekaan pääseväsi pakenemaan itäisten katu-
tujen sokkeloihin, Aladdin”, hän sanoi ankarasti. Hän melkein hymyili nähdessään Aladdinin ällistyksen. ”Voi kyllä, arvaan mitä mielessäsi liikkuu. Mutta olet rikko-
nut lakia. Sinun täytyy hyväksyä rangaistuksesi.”

”Aiotko tosiaan pätkäistä käteni siitä hyvästä, että nappasin yhden... leivän?”, Aladdin ihmetteli ja yritti voittaa aikaa hypähtelemällä kevyesti varpaillaan ja juoksemalla ympyrää niin, että suihkulähde pysyi heidän välissään.

”Laki on laki.”

Aladdin teki harhautuksen vasemmalle ja yritti syök-
sähtää oikealle. Rasoulia ei niin vain puijattu; hänen sapelinsa halkoi ilmaa Aladdinin edessä. Aladdin kumartui ja veti vatsansa sisään. Mutta hän ei selvinnyt

haavoitta: ohut verivana piirtyi hänen iholleen. Aladdin sähähti tuskasta.

Rasoul seisahti.

”Voi olla, että jos selität asiasi tuomarille, hän armahtaa sinut. Hän... punnitsee tilannettasi. Mutta se on hänen tehtävänsä. Minun tehtäväni on napata sinut.”

”Niinkö? Luulin, että sinun tehtäväsi on syödä baklavaa. Alat hidastua, ukkoseni”, Aladdin ilkkui.

Rasoul karjahti raivosta ja iski sapelillaan kaikin voimin.

Aladdin käpertyi palloksi ja kierähti pois alta. Kipinät sinkoilivat terän iskeytyessä mukulakiviin. Hän kapusi huteralle rakennustelineelle, joka kantoi hänen painonsa juuri ja juuri. Rasoulia se ei taatusti kantaisi. Vartija sadatteli turhautuneena, ja Aladdin lähti juoksemaan niin kovaa kuin jaloista lähti. Hän harppoi sattumanvaraisesti milloin millekin katolle. Hänellä ei ollut mielessään selkeää suunnitelmaa tai reittiä, hän yritti vain päästä mahdollisimman kauas torista ennen kuin laskeutuisi hiljaisempaan ja hämärämpään katurottien kortteliin.

Sirkuttavat kiljahdukset paljastivat, että Abu oli saanut hänet kiinni. Apina hyppäsi Aladdinin olkapäälle ja roikkui mukana, kun hän jatkoi varovaista etenemistään varjoissa ja puikahteli autiotaloihin, sisään lasittomista ikkunoista ja ulos ovettomista oviaukoista.

Lopulta hänestä tuntui, että he uskaltaisivat pysähtyä umpikujalle, joka oli niin rähjäinen ja surkea, että sitä käytettiin slummien väliaikaisena kaatopaikkana. Kaupungin miehet eivät kuljettaneet jätteitä pois, ja ne kertyivät kerroksiksi, joita köyhistä köyhimmät kävivät tonkimassa jonkin syötäväksi kelpaavan toivossa. Paikka löyhkäsi, mutta he olivat turvassa.

”Huh, ukko alkaa hidastua, mutta hänestä on tullut ovelampi”, Aladdin myönsi vastahakoisesti ja ravisteli tomua housuistaan ja liivistään. ”Ja nyt, arvoisa efendi, me herkuttelemme.”

Hän istuutui seinänvierustalle, sai viimeinkin leivän murrettua ja antoi siitä puolet Abulle, joka tarttui siihen ahnaasti.

Mutta juuri kun Aladdin oli haukkaamaisillaan kauan odottamansa aimo palasen, jotain putosi rämisten kiveykselle, ja hän jähmettyi.

Vartijoita, hän ajatteli.

Pakoon.

Hän ei odottanut näkevänsä kahta Agraban pienintä ja luisevinta lasta. He hypähtivät pystyyn pelästyen ääntä, jonka olivat itse aiheuttaneet kaivellessaan jätteitä ruuan toivossa. Kun he huomasivat Aladdinin, he eivät ihan takertuneet toisiinsa mutta siirtyivät lähemmäksi toisiaan. Heidän silmänsä olivat suunnattoman suuret. Vatsat olivat kuopalla. Vasta tarkemmin katsoessaan Aladdin huomasi, että toinen lapsista oli tyttö; he olivat hirvittävän laihoja, ja heidän yllään roikkui muodottomia rääsyjä.

”En tee teille pahaa. Näytätte tutuilta. Olemmeko tavanneet joskus?”

Lapset vaikenivat ja kätkivät löytämänsä luut ja meloninkuoret selkänsä taakse.

Katurotat huolehtivat toisistaan. Hän kuuli mielesään äidin sanat vuosien takaa.

”Tässä”, hän sanoi ja nousi hitaasti jaloilleen varoen tekemästä äkkinäisiä liikkeitä. Hän tiesi, miltä tuntui pelätä, että joku suurempi, terveempi tai vanhempi yrittää satuttaa tai varastaa sen vähän, mitä itsellä oli. Hän

ojensi molemmat kätensä heitä kohti: toinen oli tyhjä rauhan eleenä, toisessa oli leipä.

Lapset eivät saaneet silmiään irti leivästä.

”Ottakaa”, hän kehotti hiljaa.

Heitä ei tarvinnut kahdesti käskeä. Tyttö, joka oli rohkeampi, ojensi kätensä ja tarttui leipään yrittäen olla sieppaamatta sitä. Hän mutisi, ”kiitos”, ja repäisi leivän heti melkein puoliksi. Hän antoi suuremman puoliskon veljelleen, joka oli pienempi ja laihempi.

Abu katseli tapahtumaa kiinnostuneena omaa leivän-palaansa järsien.

Aladdin tunsi kiukun pakkautuvan kurkkuunsa.

Koska lapset olivat viimeksi syöneet kelpo aterian tai juoneet kunnon kulauksen puhdasta vettä? Tällaista hänenkin lapsuutensa oli ollut. Mikään ei ollut muuttunut. Sulttaani kökötti edelleen kauniissa kultakupolisessa palatsissaan leikkimässä leluillaan, ja ihmiset näkivät nälkää kaduilla. Mikään ei muuttuisi ikinä, ennen kuin sulttaani tai joku muu säpsähtäisi hereille ja näkisi kansan kärsimyksen.

Aladdin huokaisi ja nosti Abun olkapäälleen. Hän käveli kotiin hitain askelin. Hänen vatsansa oli tyhjä mutta mieli täynnä kiukkua ja epätoivoa.

SYDÄN TAIKAMATOLLA

Mitä jos Aladdin olisikin menettänyt taikalampun heti saatuaan sen käsiinsä? Jos suurvisiiri Jafar olisikin vapauttanut Hengen ja kaapannutvallan tarunhohtoisessa Agrabassa?

Vaikka melkein kaikki muu on toisin kuin tutussa tarinassa, yksi pysyy. Aladdin ja prinsessa Jasmine tuntevat vetoa toisiinsa heti ensi silmäyksellä. Heidän maailmansa ovat kenties kaukana toisistaan, mutta kummallakin on jotain sellaista, mistä toinen unelmoi.

Jafar joutuu turvautumaan pimeisiin voimiin, kun katurotta ja prinsessa yhdistävät voimansa ja valmistautuvat taisteluun vapauden ja oikeudenmukaisuuden puolesta.

Copyright © 2018 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-1064-3